

Arrest

nr. 28 770 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 19 februari 2009 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit verklaart zich vluchteling op 30 januari 2002.

Op 12 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 maart 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 6 december 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker wordt geweigerd.

Op 22 december 2004 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij beslissing met als referentie VB/04-4025/W11.155 van 17 januari 2006 weigert de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker.

Op 25 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 oktober 2006 wordt verzoeker op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal. Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 11 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 26 juni 2007 wordt verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met bedreiging of geweld door twee of meer personen, poging tot wanbedrijf, afpersing en deelname of hulp aan een criminele organisatie.

Op 25 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 augustus 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 3474 van 8 november 2007. Op 6 december 2007 stelt verzoeker cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State verklaart dit cassatieberoep toelaatbaar bij beschikking nr. 1926 van 17 januari 2008. De Raad van State verwerpt dit cassatieberoep bij arrest nr. 187.088 van 15 oktober 2008.

Op 4 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 30/01/2002 een eerste asielaanvraag indiende die door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 08/12/2004 een beslissing 'niet erkend' kreeg. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 17/01/2006 deze beslissing bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 11/02/2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn geboortekte voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn vorige asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds bij zijn vorige asielaanvraag kon voorleggen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie nog steeds op zoek is naar hem. Overwegende dat betrokkene dit niet kan staven met bewijzen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de veiligheidstoestand in de Kaukasus verslechterd is. Overwegende dat deze verklaring van algemene aard is

en dus niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt:

Schending van artikel 51/8 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van art. 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Overwegende dat de betrokkene op 30/01/2002 een eerste asielaanvraag indiende die door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 08/12/2004 een beslissing 'niet erkend' kreeg. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 17/01/2006 deze beslissing bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 11/02/2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn geboorteakte voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn vorige asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds bij zijn vorige asielaanvraag kon voorleggen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, Overwegende dat betrokkenes eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie nog steeds op zoek is naar hem. Overwegende dat betrokkene dit niet kan staven met bewijzen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de veiligheidstoestand in de Kaukasus verslechterd is. Overwegende dat deze verklaring van algemene aard is en dus niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen "

Terwijl,

in casu de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen vooreerst, de negatieve beslissing die t.a.v. de verzoekende partij werd genomen als volgt had gemotiveerd: "dat appellant geen begin van bewijs aanbrengt aangaande zijn Identiteit of zijn nationaliteit en hier geen aannemelijke verklaring voor heeft; dat hij enkel kopie neerlegt van zijn werkpasje bij een bewakingsfirma in Tsjetsjenië, afgeleverd in 1998; dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend aangezien zij zich met enig knip- en plakwerk gemakkelijk lenen tot manipulatie; dat appellant niet aannemelijk maakt waarom hij het originele pasje niet kan neerleggen; dat het neergelegd document geen enkele bewijswaarde heeft; dat appellant ter zitting verklaart dat hij ondertussen zijn rijbewijs uit de Russische Federatie heeft gekregen; dat het rijbewijs een belangrijk bewijsstuk zou kunnen vormen van zijn voorgehouden aanwezigheid in Tsjetsjenië via de plaats van afgifte; dat hij verklaart ook dit niet te kunnen neerleggen omdat hij het ondertussen kwijtspeelde; dat hij tenslotte verklaart dat zijn oud Sovjetpaspoort nog thuis ligt, hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie ter plaatse en hij niet aannemelijk maakt waarom hij dit paspoort niet kan laten nasturen; dat appellant bijgevolg geenszins aantoonde dat hij in de aangegeven periode aanwezig was in Tsjetsjenië"

Dat er dus tijdens de eerste asielprocedure ernstige twijfel bestond of de verzoekende partij effectief afkomstig was uit Tsjetsjenië en in 1993 terugkeerde naar Tsjetsjenië;

Dat uit de geboorteakte van de verzoekende partij duidelijk blijkt dat de verzoekende partij geboren en getogen is in Tsjetsjenië, met name in Grozny, hetgeen dus dient aangezien te worden als een nieuw bewijs;

Dat het onjuist is dat deze geboorteakte ook tijdens de eerste asielprocedure kon voorgelegd worden, vermits de verzoekende partij slechts in het bezit is gekomen van deze geboorteakte, na de definitieve afsluiting van de eerste asielprocedure en hij hiervan het bewijs heeft overgelegd;

Dat hetzelfde geldt voor het paspoort van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat hij een "propiska" had in Grozny afgeleverd op 2/6/2001;

Dat verder als een nieuw en belangrijk gegeven dient aangezien te worden, de erkenning van de moeder en de zuster van de verzoekende partij bij beslissingen van 30/8/2005, te meer daar de feiten, op grond waarvan deze erkenning is gesteund, deels identiek zijn aan de feiten, waarop de verzoekende partij zich steunt om zijn erkenning als politiek vluchteling te bekomen;

Dat de bevoegdheid van de Minister om een nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen op restrictieve wijze dient te worden geïnterpreteerd;

Dat in casu de verzoekende partij nieuwe stukken heeft overgelegd, die slechts in zijn bezit zijn gekomen na het afsluiten van de eerste asielaanvraag en tevens nieuwe feiten heeft ingeroepen, waarvan hij kennis heeft genomen na het afsluiten van de eerste asielprocedure;

Dat een nieuw bewijs dat betrekking heeft op een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van de wet (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996; R.v.St. nr. 97.954,25 juli 2001);

Dat de Minister of zijn gemachtigde enkel kan nagaan of de asielzoeker nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging;

Dat van zodra er een nieuw gegeven door de vreemdeling wordt aangebracht, dat nog niet kon naar voor gebracht zijn, tijdens de laatste fase van de vorige asielprocedure, de verklaring van de asielzoeker in aanmerking moet worden genomen en er een beslissing moet worden getroffen over de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de asielaanvraag;

Dat bij de evaluatie of de nieuw aangebrachte gegevens, ernstige aanwijzingen uitmaken van het bestaan van een gegronde vrees, de Minister of zijn gemachtigde niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of de aanwijzingen de uitgedrukte vrees (en derhalve ook de erkenningsaanvraag) ook kunnen gronden;

Dat een dergelijke appreciatie, die noodzakelijkerwijze een oordeel inhoudt over de gegrondheid van de aanvraag, enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal in de ontvankelijkheids- of gegrondheidsfase (Dirk VANHEULE, Vluchtelingen - Een overzicht, nr. 216, p. 90)."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel van verzoeker niet dienstig is. Verwerende partij wijst erop dat, gezien verzoeker blijft volharden in zijn eerste asielverklaringen, dient benadrukt te worden dat die asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 december 2004 omwille van tegenstrijdige verklaringen. Verwerende partij merkt verder op dat verzoeker geen documenten aanbrengt die de aangevoerde vervolgingen en bedreigingen kunnen staven. Met betrekking tot de overgemaakte geboorteakte duidt verwerende partij erop dat dit document de essentie van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de vorige asielaanvraag van verzoeker niet kan wijzigen. Met betrekking tot het argument van verzoeker dat zijn moeder en zijn zus op grond van gelijkaardige asielmotieven erkend werden als vluchteling, wijst verwerende partij erop dat verzoeker deze bewering niet aantoont met concrete stukken. Verwerende partij laat gelden dat, hoe dan ook, elke aanvraag persoonlijk onderzocht dient te worden en dat de voorgelegde geboorteakte van verzoeker geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij zijn eerste asielaanvraag, die door de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig werd bevonden. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees voor zijn leven en naar de Tsjetsjeense context, merkt verwerende partij op dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt dat hijzelf als persoon ook gevaar loopt in het land waarvan hij afkomstig zou zijn. Verwerende partij stelt dat door verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel werden aangebracht, noch dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tenslotte is verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad over de motiveringsverplichting, dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de asielaanvraag niet in overweging is genomen, zodat

verzoeker met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen die beslissing.

2.3. In de repliekmemoorie repliceert verzoeker dat in de nota niet echt geantwoord wordt op zijn argumenten en dat hij bij het formuleren van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe stukken heeft ingediend.

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen die door verzoeker werden aangebracht niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat uit de door hem voorgelegde geboorteakte duidelijk blijkt dat hij geboren en getogen is in Tsjetsjenië. Dit moet volgens verzoeker beschouwd worden als een nieuw bewijs. Bovendien acht verzoeker de stelling dat deze geboorteakte ook tijdens de eerste asielprocedure kon voorgelegd worden foutief. Verzoeker stelt dat hij pas in het bezit is kunnen komen van de geboorteakte nadat de eerste asielprocedure definitief was afgesloten. Verzoeker voert aan dat hetzelfde geldt voor zijn paspoort, waaruit blijkt dat hij een "propiska" had in Grozny afgeleverd op 2 juni 2001. Verzoeker voert tevens aan dat zijn moeder en zijn zus erkend werden als vluchteling en dat deze erkenning gesteund is op deels identieke feiten als deze waarop verzoeker zich steunt om erkenning als politiek vluchteling te bekomen. Verzoeker stelt verder dat de bevoegdheid van de minister om een nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen op restrictieve wijze dient geïnterpreteerd te worden. Verzoeker stelt dat hij nieuwe stukken heeft overgemaakt die slechts in zijn bezit zijn gekomen na het afsluiten van de eerste asielaanvraag en dat hij tevens nieuwe feiten heeft ingeroepen waarvan hij kennis heeft genomen na het afsluiten van de eerste asielprocedure. Verzoeker laat, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, gelden dat een nieuw bewijs met betrekking tot een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van de wet. Verzoeker benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de minister enkel kan nagaan of de asielzoeker nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en dat van zodra de vreemdeling een nieuw gegeven aanbrengt, dat nog niet kon naar voor gebracht zijn tijdens de laatste fase van de vorige asielprocedure, de verklaring van de asielzoeker in aanmerking moet worden genomen. Verzoeker duidt erop dat de gemachtigde van de minister bij de evaluatie van de nieuw aangebrachte gegevens niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of de aanwijzingen als grond voor de erkenningsaanvraag kunnen dienen en dat deze appreciatie een oordeel over de gegrondheid van de aanvraag inhoudt die enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Over het element dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk zijn geboorteakte, wordt in de bestreden beslissing overwogen: *"Overwegende dat betrokkene zijn geboorteakte voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn vorige asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds bij zijn vorige asielaanvraag kon voorleggen"*. Dit element kan weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de minister heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Uit de

stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker, naar aanleiding van het interview ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag, zelf het volgende aangeeft: *"In mijn eerste interview heb ik de waarheid verteld en heb reeds alles uitgelegd. Niets is al veranderd."* Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen.

Waar verzoeker betoogt dat het motief dat de geboorteakte ook tijdens de eerste asielprocedure kon worden voorgelegd onjuist is en hij het bewijs heeft overlegd dat hij pas na de afsluiting van de eerste asielprocedure in het bezit ervan gekomen is, dient opgemerkt te worden dat deze loutere bewering van verzoeker niet door hem wordt aangetoond met concrete gegevens. Uit de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag blijkt niet dat hij uitleg zou gegeven hebben waarom hij zijn geboorteakte niet vroeger kon voorleggen.

Tevens wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de minister, teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens", de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedure van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en hem de erkenning als vluchteling werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas daar de opeenvolgende verklaringen van verzoeker aangaande zijn verblijf in Ingoesjetië in het geheel niet met elkaar overeenstemmen, er tegenstrijdigheid bestaat in de verklaring dat de familie van verzoeker al dan niet bij de migratiedienst van de Russische overheid zou zijn ingeschreven, dit niet toelaat enig geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker over zijn verblijfplaats van september 1999 tot december 2001 en er bijgevolg niet kan worden bepaald waar verzoeker vandaan komt en welke vrees er in hoofde van verzoeker ten opzichte van die plaats bestaat, verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn verklaringen betreffende zijn verblijf in Ingoesjetië en de dood van zijn vader kan staven, dat verzoeker verklaart bepaalde documenten te hebben, maar deze zich nog in Ingoesjetië bevinden en verzoeker geen enkel initiatief heeft genomen om deze documenten te verkrijgen. Bij beslissing met referentie VB/04-4025/W11.155 weigert de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker. Uit deze beslissing blijkt dat door het ontbreken van ieder element ten einde de reisweg chronologisch of geografisch te reconstrueren de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand reeds is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan, dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt betreffende zijn identiteit of nationaliteit en hier geen aannemelijke verklaring voor heeft, noch dat hij in de aangegeven periode aanwezig was in Tsjetsjenië, dat hij niet bekend is met de algemene politieke en feitelijke situatie in Tsjetsjenië en deze vaststelling in combinatie met het ontbreken van ieder document dienaangaande verhindert nog enig geloof te hechten aan de beweringen van verzoeker, dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld inzake zijn aanwezigheid in Ingoesjetië en deze vaststelling de geloofwaardigheid van het relaas verder hypothekeert en dat de kopie van de overlijdensakte van zijn vader geen bewijs is van de aanwezigheid van verzoeker in Tsjetsjenië in de jaren negentig. Uit deze beslissing blijkt dat: *"geen geloof kan worden gehecht aan appellants relaas"*. Dit is de essentie van de beslissingen betreffende de eerste asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker houdt aldus vast aan zijn oorspronkelijk asielrelaas en brengt als enig nieuw element zijn geboorteakte bij. De Raad herhaalt dat de kern van de afwijzing van het asielrelaas de ongelooftwaardigheid betreft dat verzoeker in Tsjetsjenië/Ingoesjetië verbleven heeft, gelet op zijn zeer beperkte kennis ervan en de (chronologische) tegenstrijdigheden waarmee het asielrelaas van verzoeker is behept. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *"dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-Generaal bij zijn vorige asielaanvraag kan wijzigen"*, *"dat betrokkene dit document reeds bij zijn vorige asielaanvraag kon voorleggen"* en *"dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn"*. Bijgevolg kon verweerder terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door

hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot in overwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De kritiek van verzoeker betreffende de restrictieve interpretatie van de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om een nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen en dat het beoordelen van de aanvraag enkel door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan gebeuren, kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd, daar verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde in casu op goede gronden dat dit niet het geval was.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat ook zijn paspoort, waaruit zou blijken dat hij een "propiska" had in Grozny afgeleverd op 2 juni 2001, zijn afkomst uit Tsjetsjenië duidelijk aantoont en dient beschouwd te worden als een nieuw gegeven, dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag enig identiteitsdocument heeft overgemaakt. Verzoeker geeft bovendien zelf in het interview ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag het volgende aan: *"Mijn binnenlands paspoort werd ingehouden door de militairen, ik denk dat het om de FSB ging, bij de controlepost Kaukus, gelegen aan de grens tussen Tsjetsjenië en Ingoesjetië"* en *"(..)het enige wat ontbrak waren identiteitspapieren"*. Verzoeker kan de argumenten met betrekking tot zijn paspoort bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn moeder en zijn zus reeds erkend werden als vluchteling op basis van deels identieke feiten als diegene waarop verzoeker zich baseert om de vluchtelingenstatus te bekomen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit argument voor het eerst aanvoert in het inleidend verzoekschrift. Het kan verwerende partij aldus niet ten kwade worden geduid dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker deze loutere bewering niet met concrete gegevens staft en zelfs niet aantoont dat zijn situatie identiek zou zijn aan deze van zijn moeder en zijn zus. Hoe dan ook, moet er bovendien worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *"Overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."*

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. In de mate dat verzoeker de schending van voornoemd artikel inroept, is het middel onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET